

Saa kom Ministeren med nogle anerkendende Udtalelser til Førerne for de store Organisationer og om, at det, der nu var sket, var et Bevis paa, at man elskede Freden. For Arbejdernes Vedkommende kan jeg indkassere Takken, men jeg er ikke i Stand til at gøre det for det andet Partis Vedkommende. Om det selv vil kunne gøre det med god Samvittighed, ved jeg ikke. Hvis jeg var i deres Sted, vilde jeg ikke kunne gøre det.

Saa mente Ministeren, at jeg ikke havde kunnet lade Lejligheden gaa fra mig til at anbefale den socialistiske Stat. Jeg har ikke specielt talt om Fremtidsstaten. Jeg har talt om den Nødvendighed, der forelaa for, at Befolkningen selv søgte at organisere sin Produktion for at afværge de Stød, de nu lide under. Ministeren anbefalede ikke noget Middel. Han kan da vel ikke mene, at de nuværende Forhold ere saa ideale og gode, at vi skulle søge at bevare dem. Naar man har faaet Øjnene aabne for, at der er en Grundskade i de nuværende Samfundsforhold, synes jeg, at alle forstandige, alvorlige og velmenende Mænd i vort Land maatte søge at samarbejde paa at faa denne Grundskade forandret og faa den fjernet, saa den ikke kan afstedkomme flere Ulykker. Jeg siger, at Grundskaden er, at Befolkningen ikke selv er Herre over Produktionen. Derved fremkommer saadanne Stød, som vi nu lide under. Ministeren har ikke kunnet stille noget op i Stedet. Jeg kan ikke tænke mig, at han vil forsvare, at det fremdeles skal være saadan, at Arbejdere i Tyvetusindtal skulle gaa ledige, fordi man ikke vil gide være over at undersøge Forholdene for at afhjælpe Skavanken ved de bestaaende Forhold. Det er ikke tilstrækkeligt at give lidt en Gang imellem til de mest sultne. Men det rigtige, det grundforbedrende, skulde ligge i, at man søgte at fjerne Aarsagerne til til Ondet. Saa længe man ikke gør det, bliver man nødt til at høre paa de Klager, der lyde fra dem, der lide under Manglerne, og de blive sikkert stærkere og stærkere. Til sidst blive de vistnok saa stærke, at man er nødt til at høre dem.

Ministeren omtalte den Stilling, de forskellige Ministre indtog til de Statsarbejder, der ere projekterede eller skulle sættes i Gang. Det glæder mig, at Ministrene se saaledes paa det. Jeg har heller ikke tvivlet om det. Men een Ting er det, hvad Herren vil, og en anden Ting, hvad Svendene ville. Og Mestersvendene i dette Forhold ere Embedsmændene. Det

er ikke nok, at Ministrene udtale Ønsket om, at disse Arbejder skulle fremmes hurtigt. De skulle ogsaa have tilstrækkelig Myndighed over og Indseende med, at Embedsmændene fremme Sagerne. Det skorter vist ikke saa ganske lidt hos de forskellige Ministeriers Embedsmand ved Hensyn paa Forstaaelsen af, at det er nødvendigt at fremme Sagerne. Jeg vilde ønske, at Ministeren maatte faa Held med sig til at faa det Posthus fremmet, hvad jeg ogsaa udtalte ved anden Behandling, og at de Grunde, der kunde foreligge til at forhale Sagen, maa fjernes. Men det er ikke nok, at vi her i Rigsdagen vedtage Bevillingerne og ønske Arbejdet gjort færdigt; det er Embedsmændene, det hviler paa, at dette sker, og der vil jeg rigtignok bede Ministrene om at pirre lidt ved deres Embedsmænd, saa der kan komme lige saa megen Fart i dem, som der nu synes at være kommet over Ministrene.

Meyer: Jeg vil blot ganske kort sige til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), at han maa ikke være vred, thi jeg har ikke haft noget som helst at indvende mod Tanken om at skabe en Reservefond for Arbejdsløshedskasserne, tværtimod, jeg finder den ganske fortrinlig. Det ærede Medlem mente, at det kunde gøres i Løbet af en Maaned. Det haaber jeg ogsaa, det maa det naturligvis kunne. Men naar han anser det for at være et meget kort Spand af Tid, vil jeg dog sige, at det er akkurat den Maaned for meget, for hvad det gælder om i Øjeblikket, er at skaffe Hjælp straks. Derfor har det ærede Medlems Forslag ikke den praktiske Betydning, han selv tillægger det.

Indenrigsministeren (Berntsen): Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) holdt et lyrisk Foredrag, og det passer jo for en saa poetisk Mand, som vi alle vide, han er. Men jeg fik dog Indtrykket af, at det ikke saa meget var for Sagens Skyld som, fordi han ikke under Folketinget en forkortet Arbejdstid. Det var hans Hensigt at holde Forhandlingerne gaaende til Kl. 4, og da det var hans Hovedhensigt, skal jeg hverken følge ham med Hensyn til Longobardernes Vandringer og Erobringer eller til det poetiske Digt, jeg saa i „Social-Demokraten“ 1902 om Pølser og alt, hvad Poesien har kunnet faa ud af andre slige materialistiske Ting.

Jeg skal gøre et Par Bemærkninger